

θησαν καὶ τέλος αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφρονεύθη ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, διότι ἤθελε νὰ προβῇ εἰς τὴν ὁδοιοποιίαν τοῦ ἐναντίον τῆς θελήσεως των, χωρὶς νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν ἀποστολὴν του.

Εἰς τὴν πρώτην του περιοδίαν τῷ συνέβησαν πολλὰ ἀστεῖα ἀνέκδοτα, οὕτω λ. χ. ὅταν ἐφθασεν εἰς τι χωρίον καλούμενον Βονδοῦ, εἶχε μεγάλην δυσκολίαν νὰ καταπεισῇ τοὺς ἐντοπίους, ὅτι τὸ χρώμα του ἦτο λευκὸν — ἔως οὗ ἠναγκάσθη νὰ ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ νὰ δείξῃ τοὺς πόδας του. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐπίστευσαν, ἀλλὰ δυσχυρίζοντο, ὅτι κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτο μαῦρος, ὡς αὐτοί, ἀλλ' ὅτι ἐδοῦτόθη εἰς γάλα, ὅταν ἦτο νέος καὶ ἔλαβε τὸ χρώμα τῆ!

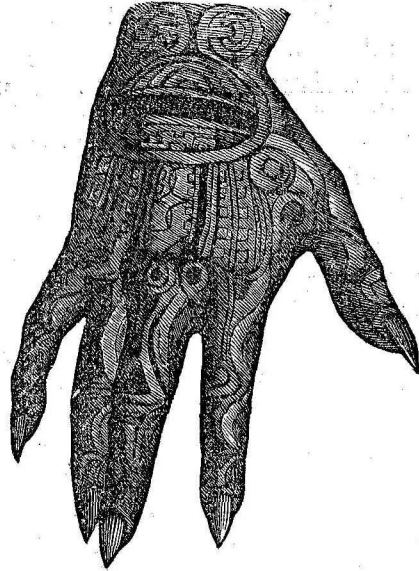
Περὶ τῆς ῥινὸς του τῷ ἔλεγον, ὅτι ἦτο κατὰ πρῶτον πεπισμένη ὡς ἡ ἰδική των, ἀλλὰ διὰ τοῦ τραβήγματος τῆς ἔδωκε τὸ ὅπριον εἶχε σχῆμα! Ὅταν ἐπαινοῦσε τὰς πεπισμένας ῥίνας των, τὸν ὠνόμαζον « μελίρρητον κύλακα! »

Ὁ κ. Πάρκ εὗρε τοὺς ἄνδρας σκληροὺς, ἀλλὰ τὰς γυναῖκας φιλόφρονας. Εὐρεθεὶς ἐσπέραν τινὰ πεινασμένους, ἀπετάθη πρὸς μίαν τῶν γυναικῶν καὶ αὐτὴ τῷ προσήνεγκε βραστὸν ὀψάριον καὶ μίαν ψάθαν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν καλύβην τῆς· ἔπειτα δὲ προσεκάλυψε τὰς φίλας καὶ γειτόνισσάς τῆς νὰ ἔλθωσι νὰ τὴν βοηθήσωσι νὰ ξάνη λινάριον. Αἱ γυναῖκες ἤλθον καὶ ἐνῷ ὁ κ. Πάρκ κατεκλήθη, ἐκεῖναι ἤρξαντο νὰ τραγῶσιν ἄσπρα, ἀντικείμενον τῶν ὁποίων ἦτον αὐτός. Οὕτω π. χ. τὰς ἤκουσε νὰ τραγῶδουν τὰ ἑξῆς.

« Οἱ ἄνεμοι ἐσφύριζον καὶ ἡ βροχὴ ἔπιπτε ῥαγδαίαν· ὁ δὲ λευκὸς ἄνθρωπος, λειποθυμημένος καὶ κοπιῶν ἤλθε καὶ ἐκάθησεν ὑποκάτω τῆ δένδρου μας. Αὐτὸς δὲν ἔχει μητέρα νὰ τῷ φέρῃ γάλα — οὐδὲ γυναῖκα νὰ ἀλέσῃ δι' αὐτὸν ἀραβόσιτον. Ἄς εὐσπλαγχνισθῶμεν τὸν λευκὸν ἄνθρωπον — δὲν ἔχει μητέρα νὰ τῷ φέρῃ γάλα κλπ. »

Ἄλλοτε ἐνῷ ὁδοιπορεῖ εἰς τινὰ ἐρημίαν τὸν συνήντησαν τινὲς τῶν ἐντοπίων καὶ τῷ ἀφῆρσαν ὅλα ὅσα εἶχεν ἀφῆσαντες αὐτὸν γυμνόν. Ἐνῷ δὲ εὐρίσκετο εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ ἀποθάνῃ, κατὰ συγκαιρίαν ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν γῆν καὶ εἶδε ὥραιον τι μικρὸν φυτὸν, οὐχὶ μεγαλείτερον τοῦ δακτύλου του. « Δὲν ἡδυνάμην, — λέγει, — νὰ συλλογισθῶ περὶ τῆς μορφώσεως τῶν ριζῶν του, τῶν φύλλων τε καὶ τῶν ἀνθέων τε χωρὶς θαυμασμοῦ! Εἶναι δυνατόν, — ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν, τὸ ὅν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν, ἀνέπτυξε καὶ ἐτελειοποίησεν εἰς ταύτην τὴν ἔρημον τόσον ἀφανῆ καὶ ταπεινὸν πρᾶγμα, νὰ βλέπῃ μετ' ἀδιαφορίας ἐπὶ τῆς καταστάσεως

καὶ τῶν παθημάτων ὄντων, πλασθέντων κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἰδίαν; » Ὁ συλλογισμὸς οὗτος τὸν ἔκαμψε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του ὅπως ἦτο καὶ ταχέως εὗρεν ἀνακούφισιν.

ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ.

Τίνος ζωοῦ εἶναι ἡ χεὶρ αὕτη; — ἠρωτήσαμεν διαφόρους κυρίους ἐπισκεφθέντας τὸ γραφεῖόν μας καὶ ἰδόντες τὴν ξυλογραφίαν τῆς προκειμένης εἰκόνας, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐφάντασθη, ὅτι ἦτον ἀνθρώπινος χεὶρ. Εἰς μάλιστα τούτων, ὅστις ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του ὑπὲρ τὰ 70 ἔτη καὶ ἦτο κάτοχος πολλῶν γνώσεων παρετήρησε μετὰ σοδαρότητος, ὅτι δὲν ἤξευρε τίνος ζωοῦ χεὶρ ἦτο, διότι δὲν ἦτον ἐγκρατὴς τῆς φυσικῆς ἱστορίας!

Εἶναι δὲ περίεργον, ὅτι ἡ χεὶρ αὕτη, ἡ τοσοῦτον μεταμορφωμένη, εἶναι ἐν χρήσει εἰς δύο λαοὺς, οἱ ὁποῖοι κατέχουν ἐκ διαμέτρου ἐναντίας θέσεις εἰς τὴν κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ — μεταξὺ τῶν ἀγρίων κατοίκων τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις. Οἱ ἀγριοὶ τῆς Πολυνησίας καὶ οἱ Παρισίνοι συναδελφοὶ των ἔχουν τὸν αὐτὸν συρμὸν εἰς τὰς χεῖράς των μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν βάφουν αὐτὰς μὲ ἀνεξίτηλα χρώματα, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, οὗτοι δὲ μεταχειρίζονται γάντια, χειρόκτια, ἐπίτηδες κατεσκευασμένα, ὅπως ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς κατὰ τὸν συρμὸν κοπτομένους ὄνυχας.

Πόσον μετασχηματίζει τὰ φυσικὰ πράγματα ὁ συρμὸς, καὶ πόσον ἄσχημα καὶ δεισιδῆ ταῦτα φαίνονται ὅταν τὰ βλέπωμεν ἐξωγραφισμένα! καὶ ὅμως ὁ συρ-

μὸς εἶναι παντοδύναμος, ὡς βλέπομεν, καὶ ὄχι μόνον τοὺς ἀγρίους, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐξευγενισμένους ἀνθρώπους καθυποτάσσει ὑπὸ τὸν ζυγὸν του.

Ἄποια περίεργος σύμπτωσης μεταξύ τῆς περὶ τὸ κόψιμον τῶν ὀνύχων καλλισθησίας τῶν ἀγρίων τῆς Πολυνησίας καὶ τῆς τῶν Παρισίων! ἀμρότεροι βαρυνθέντες τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἔδωκε σχῆμα εἰς τοὺς ὀνοχὰς των, ἐζήλευσαν καὶ ἀπεφάρισαν νὰ μιμηθῶσι τοὺς πετεινοὺς!

Τοιοῦτους πετεινόνοχας κυρίους καὶ κυρίας βλέπει τις δυστυχῶς καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας — ὅπου ἀπομιμούμεθα τὰ κακὰ καὶ οὐχὶ τὰ καλὰ ἔθιμα τῶν μᾶλλον ἐξευγενισμένων ἐσπερίων ἐθνῶν.

Ἐλπίζομεν, ὅτι καεῖς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας δὲν θὰ θέλῃσῃ νὰ διαστρέψῃ, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε καλὸν καὶ ὠραῖον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν συρμόν.

Ο ΗΓΕΜΩΝ καὶ οἱ Σέρφοι.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔζη παιδίον τι καλούμενον Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ ἰσχυροῦ Νικολάου, αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν. Εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ πατρὸς του ἦσαν πολλὰ ἑκατομύρια ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο Σέρφοι. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐτηροῦντο ὑπὸ τῶν κυρίων των εἰς κατάστασιν δουλείας καὶ ἐπωλοῦντο μὲ τὴν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν ἑκατοικοῦσαν. Οἱ περισσότεροὶ αὐτῶν ἦσαν πτωχοὶ καὶ ἄθλιοι, ὀλίγοι δὲ μόνον εὐκατάστατοι· ἄλλ' ὅλοι ἦσαν ὑπὸ τὴν κυριότητα ἐκεῖνων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν Ἐπαρχίαν κατέκουν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος παρετήρησεν, ὅτι ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος ἐφαίνετο σόνους καὶ σκυθρωπὸς, καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐξυλλογίζετο.

« Περὶ τῶν δυστυχῶν Σέρφων, — ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, — καὶ ὅταν γείνω αὐτοκράτωρ σκοπεῦν νὰ τοὺς ἀπελευθερώσω. »

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἐξέπασσε τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοὺς αὐλικούς του, διότι ἦσαν πολὺ ἐναντίοι τῆς βελτιώσεως τῆς καταστάσεως τῶν δουλοπαροίκων.

— Καὶ τί σὲ ἔκαμε νὰ σκεφθῇς οὕτω περὶ τοῦτου; — ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ περιεστῶτες· τί σὲ ἐκίνησε νὰ ἐνδιαφερθῇς τόσο περὶ τῶν σέρφων;

— « Ἡ Ἁγία Γραφή, — ἀπεκρίθη ὁ παῖς, — ἥτις διδάσκει, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί. »

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὸν μικρὸν υἱὸν του, ἐλπίζων, ὅτι μὲ τὸν καιρὸν ἤθελεν ἀποβάλλει τὰς ἰδέας ταύτας· ἀλλ' αἱ ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας ὁ Ἀλέξανδρος ἔλαβεν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του δὲν ἐξη-

λήφθησαν, ὅταν ἡλικιώθη. Ὅταν δὲ ὁ πατὴρ του ἀπέθανε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ἐπραγματοποίησε τὸν σκοπὸν του, ἀπελευθερώσας τοὺς δυστυχεῖς σέρφους.

Οὕτω πῶς ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ θαυμάσια πράγματα διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Λόγου του καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Ἀναγινώσκετε, λοιπὸν, τέκνα μου, τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ θησαυρίζετε εἰς τὰς καρδίας σας τὰ παραγγέλματα, τὰς διδασκαλίας καὶ τὰς ἀληθείας τῆς, καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι ἡ ἐπιρροή των θέλει σὰς παρακολουθῆσαι καθ' ὅλον τὸν βίον σας.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

(Ἴδε ἀριθ. 44.)

- 1) Εἰς ποῖον μέρος τῆς Γραφῆς κατατάσσεται ἡ πόλυτλεια περὶ τὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς στολισμούς;
- 2) Ποῖαν πόλιν ὁ Θεὸς διέταξε ποτὲ νὰ μὴ ἀνοικοδομηθῇ, καὶ πότε καὶ ποῖος ἐδοκίμασε νὰ τὴν ἀνακτίσῃ;
- 3) Ποῖος ἐνομιμοποίησε τὴν εἰλωλοκατρείαν μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν τὸ ἔπραξε;

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ. Ἐξ ὧν διὰ γραμμάτων καὶ προφορικῶς ἔχομεν ἀκούσει περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη ἐφημερίς εὐχαριστεῖ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς ἐν γένει καὶ ὅτι ἡ ἐπιθυμία εἶναι γενικὴ νὰ ἐκδοθῇ δις τοῦ μηνός. Τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην συμμερίζεται καὶ θέλει νὰ ικανοποιήσῃ καὶ ὁ συντάκτης — ἀλλ' ὥς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ἐάν μὴ πρῶτον καλυφθῶσι τὰ τρέχοντα ἔξοδα τῆς τυπώσεως, χάριτος, διανομῆς καὶ ταχυδρομικῶν, καὶ δὲν δύνανται νὰ καλυφθῶσι μὲ ὀλιγωτέρους τῶν 3000 συνδρομητῶν, οὔτε δίκαιον εἶναι οὔτε φρόνιμον νὰ προστεθῶσι νέα διὰ τῆς νέας ταύτης ἐκδόσεως. Ἐάν οἱ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας φίλοι μᾶς πέμψωσι μέχρι τοῦ τέλους τοῦ τρέχοντος ἔτους 600 νέους συνδρομητὰς, τὸν ἐλευσόμενον Ἰανουάριον Θεοῦ συνευδοκοῦντος, τοῖς ὑποσχόμεθα νὰ τὴν ἐκδώσωμεν εἰς διπλοῦν. Μὲ αὐτοὺς λοιπὸν μένει νὰ τὴν ἔχωσιν ἅπαξ ἡ δις τοῦ μηνός. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ τρ. ἔτους ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν ἤρξε σχεδὸν κατὰ 400 — ἀς διπλασιασθῶσιν αἱ προσπάθειαι τῶν ἀγαπώντων τὸ φύλλον τοῦτο, καὶ ἡ ἐπιθυμία των θέλει ἐκπληρωθῇ.